

(דברים שנאמרו על הקבר הרענן)

המוות נהג בנו שלא כהוגן, הוכנו מכה ניצחת מבלי שנוכל להשיב מלחמה. מדוע פגע הדבר בדני? האם זה הגורל שאין להימנע ממנו? או שמא לא עשינו מספיק לקדם פני אסונות כאלו? אין לי פתרונים.

דני זכור לי מאז בואנו למשק, והוא ילד בכתה ג'. הוא זכור לי לאורך כל הדרך – בית ספר העממי, בית-ירח, הצבא, ולאחר השרות הצבאי – העבודה בצוותא בבנות. ובתקופה זו – העבודה בצוותא – הכרתיו הכרות יותר קרובה ואמיתית. כאשר דמותו עולה לפני, תמיד היא מחייכת; גם אם כעס לא היה גבול לנכונותו להענות לעזרה, אם בעבודה או בלימודים לאחר העבודה.

כישוריו מן המפורסמות היו. באסיפה-הכללית כבר אושרו לימודיו לשנת-הלימודים הבאה, ממש על סף ההגשמה נגדעו החלומות. ביומן האחרון, אנו קוראים ברשימתו של דני: "בשיאו של סולם הערכים הקיים אצלי ישנו ערך שאני אכנה אותו מסירות לתפקיד".

אתה דני, התיישבת בראש סולם זה. יום לפני האסון אמר: בעוד שבועיים אני יוצא ללמוד, ואני רוצה שיזכרוני כעובד טוב. מבלי משים, ביטא את משאלתו האחרונה.

נזכרך, דני, לא רק כעובד טוב – אלא גם כאדם נעלה.

שלום לעפרך.

נח כהן